քաշածը մեր մեղքն է», կըսէ: «Միթէ՞ այս Հայոց ազգին մեղքը միայն կը տեսնէ եւ չի քաւէր աստուած»:

Այսպէս խօսելով եւ խորհրդածելով Յովնան, սկսաւ երթալ դէպի քաղաքը դառն տխուր սրտիւ, ոչ թշնամուոյն կոտորածը, ոչ գերելոց ազատութիւնը, ոչ պատանդաց փրկութիւնը իր երեսին ուրախութիւն չի բերին. մանաւանդ թէ շարունակ Գուրգէնի չարագուշակ մարգարէութիւնն կը յիշէր եւ կը դառնանար: Եւ գլուխը երբեմն կը դարձնէր ակամայ կամօք դէպ այդ փոքրիկ խումբը, որ Վասպուրականի ճամփան բռնած էր:

Ամենքը զբաղեալ կին աւարին եւ ուրիշ ոչինչ բանի ուշադրութիւն չէին ընէր. շատ ջանքով ժողուեց զանոնք եւ երբ իրենց միտքը ձգեց թէ իրենք պարտք մ'ալ ունէին Սուրբ Կարապետ ազատելու նոքա վեր թռան, որոտմանց ձայներու պէս ձայն մը բարձրացաւ, եւ ամենքը ամէն բան թողած «Սո՛ւրբ Կարապետ երթանք, Սո՛ւրբ Կարապետ», ըսին եւ հազարաւոր նիզակներ ճօճեցին, եւ սկսան հետեւիլ Յովնանու, որ առջեւեն կ'երթար իւր հաստատ քայլերով, միայն իւր ձեռքը ճակտին կը տանէր ի բաց վարելու համար խորհուրդ մը, որ յամառ միշտ ետ կը դառնար եւ իւր մտքին կը տիրապետեր: Երբեմն՝ վեր երկինք կը նայէր. երկինք, որ գեղեցիկ էր եւ պայծառ եւ արեւ մը ամառուան արեւուն պէս զայն կը լուսաւորէր, բայց հազիւ թէ տկար ջերմութիւն մը ունէր: Իսկ սասունցի զինուորները այս դիտողութիւնը չէին ընէր, նոցայ միտքը Ս. Կարապետի փրկութիւնն էր, որ արաբներէ պաշարեալ էր. ուստի չի մթնցած հասնիլ կը ջանային, միայն իրենց առաջնորդը Յովնան, երբ երկինք կը նայէր՝ հաստուծոյ այն կը խնդրէր, որ Գուրգէնի մարգարէութիւնը չի կատարուի, եւ այդ խօսքերը շարունակ իւր մտքին մէջ կը դառնային. «Տէ՛ր աստուած, կ'ըսէր, միթէ՞ ես թափուելիք հայ արեան պատճառ պիտի լինիմ, ես որ իմ ազգիս ինկած վիճակին դարման միայն ընել մտածեցի, եւ շահ ամենեւին մտքես չանցուցի»: Թէպէտ այս խորհրդածութիւնը զինք կը տանջէր, բայց քայլ մը պակաս չէր առնուր, եւ լեռնական խումբը իւր ետեւեն կը սահէր, վասնզի ինչպէս երեւցաւ այդ մարդուն վրայ մեծ համարմունք ունէին իւր հայրենակիցք. եւ առանց ընտրութեան,